

време, в резултат на някакви събития се е осъществило изселването на едните и заселването на другите. Основание за това дава и разгледаната ситуация с текето от с. Чингулово (Касъмово) и преместването му в с. Новачево, където сега населението е сунитско. Може да се допусне, че и двете села преди са били заселени с алиани. В с. Градско също са сунити, но при въпроса, защо има местност с наименование *Дервиш алан*, отговорът беше: „Там имало набожни хора”⁵⁸ (*дервиш* – ‘мохамедански калугер’).

Видно е, че съществува процес на сакрално топосообразуване съотносим и с исляма, осмислен и във фолклорната история. Видно е също, че невиннаги еднозначността е основен белег в него. И това е в реда на нещата предвид сложните исторически и демографски процеси, етнически и верски взаимоотношения в продължение на векове. Именно заради това и заради принципите на унаследяване и осмисляне сакралната топография трябва да се схваща в нейната системност. А това изисква да се интерпретира цял комплекс от съхранена историческа и културна информация, представи, вярвания, култови практики, верски взаимоотношения, митопоетично мислене с оглед активното взаимодействие на сакралните тополи във функцията им на културни ядра. В тази им функция се проявяват няколко много съществени белези:

Носители на многопластова информация – културна, историческа, религиозна.

Активиращи възпроизводството на тази информация.

Катализиращи процеса на утвърждаването на определена идентичност.

Динамично участие в организацията на пространството като основни маркери в него по посока на етническото му усвояване и сакрализиране.

Тези характеристики мотивират активната позиция на сакралните тополи във фолклорната история с нейния специфичен тип историчност, в чиято системност определяща е не последователната адекватност на събитията, а отношението към случилото се и случващото се. Затова и възпроизвежданата информация е нюансирана съобразно своята културна парадигма, представяща в голяма степен динамичен спектър от многоаспектно местно знание, конструирано в контекста на етническата история.

ПРОХОДИ, ПЪТИЩА, ПЪТЕКИ

Наименованията на проходите, пътищата и пътеките битуват в местното знание главно чрез тяхното предназначение и почти не са мотивирани в предания и легенди.

В Сливенска околия е известен големият път *Друма* (Друмски път), минаващ през много селища. Това е стар път от изток на запад, свързващ Черноморието с вътрешността на страната. Има и наименование *Друмчето* – за по-незначителен вариант на големия път.